

... nedovedl jsem si představit, že v těchto podmínkách vydržím hodinu ...

Mixové a skalní lezení ...

... první dva dny lezení ve stěně výhledy.

Náročný vícedenní výstup ve výškách přes 7000 m vyžaduje kromě jiného i docela dobrou aklimatizaci. Jak to bylo ve vašem případě?

Začali jsme ji dvanáctidenním trekem přes pětitisícová sedla Renjo La, Kongma La a Amphu Lapsta La. Poslední nás dovedlo do údolí Hunku, kde se nacházel i Base Camp Baruntse. Zde jsme asi týden čekali na umoudrnění počasí a v rámci tohoto programu obíhali okolní kopce. Před nástupem do západní stěny jsme tedy již byli parádně připraveni.

Jaké vybavení jste s sebou měli?

Vlastně stále stejné – jedno 7,8 mm lano s délkou 70 m, 6 skalních skob, 5 menších friendů, 6 krátkých šroubů do ledu. Veškeré oblečení jsme měli po celou dobu lezení na sobě. V batohu byly jen náhradní rukavice, ponožky, čelovka a kilový spacák. Napůl jsme se dělili o jídlo, vaříč Jetboil a malý útočný stan, který vážil 1400 g.

Může říct něco o způsobu nebo o problémech lezení ve stěně?

Devadesát pět procent výstupu jsme museli lézt jištění od štandů, tedy se navzájem jistiť. Jen přes ledové plotny jsme šli souběžně. Všechny délky, kromě posledního 30metrového dolezu sněhem, jsem táhnul já. Jsem zvyklý při podobných akcích tahat většinu těžkých i klidnějších úseků. Problémy spočívaly ve velké četnosti pasáží, kde jsme museli lézt po rozbité skále. I mixový terén nám dal zabrat. Nedostatek kvalitního ledu zpomaloval naši rychlost. V první třetině stěny nám bylo jasné, že nenajdeme dobré místo pro bivak. Další dvě byly v tomto ohledu již ucházející.

A pár slov ještě k nebezpečí ve stěně?

Nebezpečí v západní stěně Baruntse mělo hned několik rovin. Než jsme prolezli její dvě třetiny, hrozilo, že nás z horních pasáží zasáhne kamení nebo led. V horách se tomu nedá úplně vyhnout. Pády lavin, balvanů, séraků, propady ledovce, prudké změny počasí jsou nedílnou součástí pohybu v tomto prostředí. Tyhle hrozby se dají z části eliminovat např. rychlostí přesunu nebo vysledováním okamžiku, který je nejvhodnější pro průstup. Nikdy je ale nelze zcela vyloučit. Platí jediné, pokud máš strach ze všech těchto nahodi-

Většinu výstupu jsme museli lézt jištění od štandů

V závěru třetího dne přišla nečekaná změna počasí ...

lostí, tak do hor nelez. Naštěstí jsme tuto „střelnici“ prošli bez ztráty kytičky. Pak dorazila, o den a půl dříve, nečekaná změna v podobě zhoršujícího se počasí. A než se nám podařilo dolézt na hřeben pod vrcholem, problémy se jen řetězily.

Jaké byly nejtěžší okamžiky?

Objektivně nejnamáhavější mixové a skalní lezení nastalo až v závěru třetího dne. Peklo pokračovalo i následující den po traverzu ledových polí, které nás přivedly k vrcholovému pásu skal. Lanových délek v tomto úseku bylo celkem šest. A každá vydá na samostatný příběh. Když jsem je lezl, měl jsem pocit, že trvají věčně. Byla to rozbitá skála s vrstvením směrem do údolí. Jištění bylo sporadické. Když se povedlo zatlouct skobu, nebo dát friend, neposkytovaly příliš velkou důvěru. O pádu jsem raději ani nepřemýšlel. Byla nám neustálá zima na ruce i na nohy. Celou dobu jsem

se nedokázal prohřát ani na těle. Těsně před výstupem na vrcholový hřeben začal studený vítr přinášet námrazu, takže jsme byli obalení jako sněhuláci.

Měli jste s sebou satelitní telefon.

To bylo vaše jediné spojení se světem? Satelitní telefon jsem měl pouze já a sloužil nám především pro informace ohledně počasí. Delší výhledy, ale i aktuální denní zprávy mi posílá moje dlouholetá kamarádka, meteoroložka Alena Zárybnická. O příchodu sněhové bouře jsem tak věděl již před nástupem do stěny. Počítali jsme však s tím, že stihneme vše vylézt a také sestoupit ještě před zhoršením povětrnostních podmínek. Dopředu se nedalo určit, že špatné podnebí se zrychlí o více než 1,5 dne. Telefon jsem využíval i pro spojení s Govindou, neboli agenturou Green Horizont, která pro mne už dvacet let v Nepálu zajišťuje servis všech mých misí. Přes satelit jsem posílal infor-

mace také mojí ženě, která je pak dávala na sociální síť. Důvod k tomu je prostý. Jako profesionální lezec vím, že rating sledovanosti v momentu, kdy jsem v akci, výrazně roste. A obzvlášť, když je na obzoru nějaký průšvih. Hodně podobnou situaci jsem zažil vícekrát. Připomenu např. nejdelší vyčkávání na Gašerbrumu I, kde mě počasí zastavilo ve výšce 7800 m při třetím pokusu prolézt alpským stylem novou cestu západní stěnou. Tehdy nás uragán uvěznil na šest dní a s Ondrou Matulou jsme ve stěně přežili neuvěřitelných 13 dnů. Do BC jsme se vrátili o 15 kg lehčí a omrzlí. Ale živí. O dva roky později jsem to na pátý pokus zvládl se Zdenou Hákem a za tento počín jsme pak dostali Piolets d'Or (můj první).

Radar Groh

Radku, s Márou Holečkem jsi byl již na Huandoy (2019). Jak jste si vyhovovali v extrémních podmínkách na Baruntse?

... před dolezem na hřeben se problémy jen řetězily

Studený vítr přinášel námrazu